

Eventyr For Alle



Vampyren som banket på

Karl-Robert Rønning



Vampyren som banket på

Det var en gang en mann som bodde i et pent lite hus i ei pen lita bygd. En mørk kveld satt han i den pene lille sofaen sin da det banket på døra. Mannen gikk og åpnet, og utenfor stod det en likblek vampyr med skarpe hoggtenner og et sultent blick.

«Kan jeg få komme inn?» spurte vampyren, og slikket de skarpe tennene sine.

Mannen hylte, og løp innover i huset: «Hjelp! En vampyr kommer og tar meg! Hjelp!»

Vampyren gikk rolig inn gjennom døra, og fulgte etter mannen, helt til han var så nær at han fikk tak i ham. Så slengte han mannen ned på gulvet, bøyde seg ned og beit mannen i halsen. Da vampyren hadde drukket seg utørst dro han igjen.

Neste morgen følte mannen seg fryktelig syk. Halsen var sår, kroppen verket og han hadde nesten ikke krefter. Det var bare så vidt han klarte å få i seg litt mat. Han skyndte seg til datamaskinen og søkte opp «vampyrer på ordentlig» og alle symptomene han kjente i kroppen sin. Etter å ha lest var han reddere enn noen gang. Han gikk til telefonen og ringte naboen sin, for han hadde alltid vært så behjelpelig når man trengte det.

Snart kom naboen, og mannen fortalte ham alt det som hadde skjedd; at en vampyr hadde kommet inn og drukket blod av ham. «Og jeg leste at hvis han drikker av meg tre ganger, så dør jeg! Hva skal jeg gjøre?» gråt han.

«Be ham dra», svarte naboen. «Vampyrer kan bare komme inn hvis vi ber dem, for dette er ditt hus, og du bestemmer over det.»

«Men jeg har ikke bedt ham inn, og han kom inn allikevel», protesterte mannen.

«Du har kanskje ikke ment det, men på et eller annet vis har du gitt ham lov til å komme inn. Den vampyren kom også og banket på hos meg i natt, men jeg bare slengte døra i ansiktet på ham. Så hvis han kommer igjen i kveld, skal du bare å nekte ham, så er du helt trygg.»

Mannen takket for rådet, og lovte å gjøre som naboen hadde sagt, men han var veldig spent da kvelden kom. Og ganske riktig, snart kom det et rolig lite bank på døra, og han hørte vampyren si: «Kan jeg få komme inn?»

«Nei!» ropte mannen.

Vampyren svarte ikke, men gikk rolig bort til nærmeste vindu. Da mannen så ham ble han helt stiv av skrekk! De røde sultne øynene stirret på ham, og det dryppet spytt fra hoggtennene. Vampyren spurte igjen: «Kan jeg få komme inn?»



«Nei!» ropte mannen igjen, «du får ikke lov å komme inn.»

Vampyren gikk fra vindu til vindu og spurte, og hver gang svarte mannen nei, men stemmen ble spakere og spakere, til den nesten ikke kunne høres.

Så kom vampyren til et vindu som stod på gløtt. Vampyren gjorde det samme som før, dunket forsiktig på ruta og spurte: «Kan jeg få komme inn?»

Da mannen så at vinduet stod på gløtt ble han skekkslagen! «Å nei!» skreik han. «Vampyren kommer seg inn! Han kommer til å ta meg!»

Helt rolig skjøv vampyren vinduet opp, og klatret pent og

grasiøst inn. Se skitne skoene sølte søle og jord på gulvet mens vampyren kikket seg fornøyd rundt om i stua. «Pent sted du har her», sa han. «Får en til å føle seg som hjemme.»

«Kom deg ut!» ropte mannen.

«Men nå er jeg jo her», svarte vampyren og gliste. Han plukket opp en porselensfigur fra kommoden og stirret på den.

«Forsiktig!» sa mannen. «Det er arvegods!»

«Æsj, så stygg den var. At du gidder», sa vampyren og kasta figuren i gulvet så den ble knust. Så gikk han bort til sofaen og kastet seg ned i den. «For en deilig sofa», lo han. Vampyren vred seg rundt i fryd, og gned de skitne klærne sine mot de lyse putene til det var flekker overalt. Så satt han seg opp, og slang beina på bordet så det spurtet søle over bordplata. «Ja, her liker jeg meg», smilte vampyren.

«Vær så snill og dra», klynket mannen.

Vampyren svarte ham ikke, men grep bare tak i ham, slengte ham i bakken og drakk blod fra ham.

Neste morgen følte mannen seg skikkelig syk. Han var så svak at han nesten ikke klarte å stå på beina, og matlyst hadde han ikke. Det tok ikke lange tida før naboen kom, for han ville vite hvordan det gikk med mannen.

Mannen fortalte alt sammen: «Jeg nektet og nektet, men han kom inn allikevel! Og han kommer igjen i natt, det er jeg sikker på, og da kommer jeg til å dø!»

Naboen svarte: «Du kommer slett ikke til å dø. Vampyren kan bare komme inn om du ber ham. Si nei, og stå for det, så har du ingenting å være redd for. Dette er ditt hus, og du bestemmer.»

«Men jeg sa nei, og han kom inn allikevel! Det du sier er ikke sant!»

«Det jeg sier er sant. Du mente sikkert ikke å gi vampyren tillatelse, men du gjorde det allikevel. Be ham dra, og stå for det!»

Mannen visste ikke hva han skulle si, så naboen fortsatte:



«Men jeg er enig i at han sikkert kommer tilbake i kveld. Han kom ikke å banket på hos meg denne natta, han gikk rett til huset ditt, siden du har sluppet ham inn før.»

Dette tok mannen som en fornærmelse, og han ble så sint på naboen at han – til tross for lite styrke – grep tak ham og kastet ham på dør. Og så slengte han døra i ansiktet på ham og ba ham ryke og reise.

Først var det helt stille utenfor, men så kom naboen og banket på vinduet, og sa: «Ja, akkurat sånn! Den holdninga skal du ha til vampyren når han kommer!»

Mannen dro gardinene for i sinne, og hørte at naboen velsignet ham og dro hjem.

Resten av dagen ble mannen sittende og tenke. Da sinnet hadde lagt seg, og mannen tenkte godt nok etter, så begynte han å lure på om naboen kanskje hadde rett allikevel. «Og hvis det virkelig stemmer, at vampyren ikke kan komme inn ved mindre jeg ber ham, så har jeg jo ingenting å være redd for», sluttet han.

Dette gav mannen mot, og da det begynte å mørkne satt han klar.

Så snart mørket hadde falt hørte han det banke på døra.

«Kan jeg få komme inn?» hørte han vampyren si.

«Nei, det får du ikke!» svarte han.

Da gikk vampyren til vinduet og banket rolig på ruta: «Kan

jeg få komme inn?»

«Nei, aldri!» svarte mannen, og merket at han ble irritert over å få det samme spørsmålet igjen og igjen.

Så gikk vampyren fra vindu til vindu, banket på og spurte om å få komme inn. Og mannen nektet ham hver gang, og ble surere og surere. Slik gikk det vindu etter vindu, rom etter rom, helt til vampyren hadde vært rundt hele huset. Til slutt stod han igjen foran døra, og banket på.

Nå hadde mannen blitt så irritert at han gikk til døra og reiv den opp.

Vampyren stakk nesa inn og spurte rolig: «Kan jeg få komme inn?»

«Forsvinn, og kom aldri igjen!» ropte mannen, og slengte døra igjen så den smalt – rett i nesa på vampyren. Så gikk mannen og la seg.

På morgenen var det et stort merke i døra, og mannen følte seg plutselig helt frisk. Han løp over til naboen for å fortelle hva som hadde skjedd, og de jublet og gledet seg hele dagen.

Neste kveld kom det ingen vampyr og banket på, og mannen fikk sove i fred. Men den syvende kvelden, mens han lå i senga, hørte han noe dunke på ruta på soverommet. Mannen reiste seg opp og så ut av vinduet.

Der stod vampyren igjen, med de sultne øynene og den siklende munnen.

«Å, er det bare deg?» sa mannen, dro gardinene for og la seg til å sove igjen.

Jeg vet ikke om vampyren kom tilbake flere ganger, men én ting vet jeg: Den kom aldri mer inn!



Eventyr ForAlle.no



Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no



PATREON | EventyrForAlle

Et kunsteventyr av Karl-Robert Rønning.

11. september 2019, IDK

Jak 4:7



Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-ingen bearbejdelser 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Illustratør: Karl-Robert Rønning

Laget ved hjelp av bilder fra pixabay.com. (Offentlig eiendom - public domain)



Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.